

[Udenrigsministeren]

Jeg vil bede hr. Kjeld Olesen bekræfte, hvad jeg sagde i december til hr. Kjeld Olesen, nemlig at skulle det ske, at socialdemokratiet ikke ville fortsætte med artikel 113, og at der ikke var nogen forbedring i Polen, så ville jeg være forpligtet til at fremsætte forslag til en national lovgivning, ganske som hr. Kjeld Olesen gjorde sidste år, da det drejede sig om Argentina. Det vil jeg gerne have bekræftet, for det er det, der er det væsentlige i denne sag. Og jeg ville ønske, vi kunne holde os til det væsentlige i denne sag.

(Kort bemærkning).

Kjeld Olesen (S):

For det første vil jeg sige til udenrigsministeren, at vores private samtaler dengang drejede sig om en 2 måneders forlængelse, ikke andet. Det er klart, at man ikke vidste noget om situationen, og jeg havde det oprigtige håb, at udenrigsministeren rejste ned og arbejdede for, at der ikke skulle ske en forlængelse ud over de 2 måneder, og hvis det ikke lod sig gøre, så var der en ny situation.

For det andet vil jeg sige til udenrigsministeren, at han kan fortolke nok så meget, hvad han sagde i sidste uge, men jeg har altså her sort på hvidt, hvad udenrigsministeren sagde, og han siger udtrykkeligt, at det drejede sig om samtaler med den tidligere statsminister og den tidligere udenrigsminister, og udlægger så indholdet af samtalerne.

Endelig vil jeg sige, at udenrigsministerens forklaring ikke på nogen måde afsvækker det chokerende indtryk, jeg fik ved at læse dette. Der er tale om at overtræde uskrevne love, og som jeg sagde: lad det så være, det har noget at gøre med tillid og lignende ting. Men det, der er det værste, er ganske simpelt, at det, udenrigsministeren har sagt, ikke svarer til indholdet af de samtaler, der har været ført.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg skal ikke skjule, at jeg føler mig meget dybt berørt og meget ilde berørt over det stærke personlige angreb, jeg udsættes for her. Jeg kan kun gentage, at jeg ikke har referet direkte til personlige samtaler. Jeg har sagt, hvilket indtryk jeg fik efter de samtaler. Når jeg udtrykkeligt nævnte sidste gang, med hvem jeg havde ført disse samtaler, skyldtes det, at hr. Ivar Nørgaard under debatten for-

søgte at skabe det indtryk, at jeg skulle have ført personlige samtaler med ham i december.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Det er lovforslag nr. L 168, vi behandler, og det hedder »Forslag til lov om begrænsning af importen af varer med oprindelse i Sovjetunionen«. Allerede den del af debatten, vi har haft, viser med megen tydelighed, at det i virkeligheden slet ikke er det, det drejer sig om. Det er et spørgsmål om, hvem der har sagt hvad, hvor og hvornår. Det kan ingen finde ud af, og i stedet diskuterer man, hvorvidt ministeren har overholdt sit mandat eller ikke.

Det, det drejer sig om efter min mening – det er det indtryk, jeg har fået i ad hoc-udvalget – er, som hr. Ivar Nørgaard sagde: der er ikke skabt klarhed, for de lærde er uenige. De svar, vi har fået, er så divergerende, at jeg tror, det er meget få, der efterhånden kan følge med i, hvad hele dette drejer sig om, og derfor vil jeg godt lige have lov at sige, hvordan jeg opfatter det.

Der er for mig ingen tvivl om, at der er handlet rigtigt af ministeren. Der har hele tiden været enighed om forlængelsen frem til den 28. februar 1983. Der er taget forbehold i EF med hensyn til, hvad der videre skulle ske. I markedsudvalgsmødet den 23. februar 1983 kunne ministeren ikke få mandat til at forlænge sanktionerne. Derfor fremsatte ministeren sit forslag til behandling her i folketinget den 1. marts, og det er gjort fuldstændig korrekt. Derfor er der efter min mening ikke tale om, at ministeren på noget punkt har overtrådt sit mandat.

Jeg tror, at selv almindelige mennesker kan forstå det, jeg siger her.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Det, der er sket i denne sag, er vel nok en lille smule usædvanligt. Et parti, som jeg i hvert fald tidligere anså for seriøst – jeg var endog i en periode overbevist om, at dette parti havde en indenrigspolitik, nogle tanker om, hvad man ville med Danmark – har nu først kastet sig ud i en meget langvarig procedurestrid, som vel savner klart sidestykke i parlamentarismens nyere historie, i hvert fald hvis man henser til den oprindelige genstand,